

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie ze skargi D.L.,
na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn.
III KO 24/25,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 18 maja 2026 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 21 kwietnia 2026 r. D.L. (dalej: „skarżący”) wniósł skargę na
naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w
postępowaniu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. III KO
24/25.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę jako niedopuszczalną, należał odrzucić. Zgodnie z art. 2
ust. 1 u.s.p.p. Strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu,
którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez
nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania
rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne

dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Zgodnie natomiast z art. 4 ust. 2 u.s.p.p. jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym – właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Najwyższy.

Stosownie do art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności intelektualnej także przez rzeczników patentowych, chyba że stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Przepis ten znajduje zastosowanie również w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi na przewlekłość postępowania, jeżeli do jej rozpoznania właściwy jest Sąd Najwyższy (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04, OSNP 2005, nr 5, poz. 71 – zasada prawna; a także postanowienia Sądu Najwyższego: z 2 lutego 2021 r., I NSP 174/20; z 6 lutego 2021 r., I NSP 169/20; z 1 września 2021 r., I NSP 135/21; z 23 marca 2022 r., I NSP 42/22).

Skarżący wniósł skargę na przewlekłość postępowania sądowego osobiście, natomiast z treści skargi nie wynika, aby skarżący należał do kręgu ww. podmiotów uprawnionych do samodzielnego działania przed Sądem Najwyższym – przez co nie dopełnił obowiązku, wynikającego z art. 87¹ § 1 k.p.c.

Tym samym, wniesiona skarga na przewlekłość postępowania jest niedopuszczalna z mocy ustawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 czerwca 2017 r., III SPP 32/17; z października 2019 r., I NSP 103/19; z 16 kwietnia 2019 r., I NSP 5/19; z 21 marca 2019 r., I NSP 1/19).

Skarga jako niedopuszczalna podlegała zatem odrzuceniu na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z 398⁶ § 3 k.p.c. i art. 87¹ k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 u.s.p.p.

[a.t]

Mirosław Sadowski